

ΤΟΥ ΣΤΙΛΒΗ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΝΩΔΙΚΟΙ

Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ΡΟΕ¹ κατάλοιπον ἀποτελεῖται ἐκ δύο φύλλων χάρτου, ὧν τὸ μὲν πρῶτον γεγραμμένον ἐπὶ τῶν δύο ὄψεων, τὸ δὲ δεύτερον ἐπὶ τῆς μιᾶς. Ἐν ἀρχῇ ἀναγινώσκομεν

«Ἀντίγραφον τοῦ ὑπ' ἀριθ. 131 κώδ. φύλλ. 171 β.

φ. 171 † Τοῦ Στιλβῆ στίχοι μονωδικοὶ ἐπὶ τι ἐμφυεῖ νέφ τελευτήσαντι κατ' ἐρώτησιν †

† Ἔδυσ φαιινὸν ὄμμα τῶν νέων ἔδυσ ;

ἔσβης φαιινὲ τῶν ποθούντων φωσφόρε ;» καὶ ἐξῆς.

Ἐν φύλλῳ δὲ 2 β («ἐντεῦθεν ἢ δευτέρα σελίς, διότι ἐπὶ τοῦ φύλλου τούτου εἶνε εἰς δύο σελίδας γεγραμμένοι οἱ στίχοι)

Ἔδυν καλυφθεῖς τῷ μεδίμνῳ τοῦ τάφου

ἔσβην· κᾶν οὐκ ἦν ὡς ἐπαινεῖς φωσφόρος.»

καὶ ἐξῆς.

Πρόκειται ὀφθαλμοφανῶς περὶ κακῆς ἀντιγραφῆς τοῦ κειμένου τοῦ εἰς δύο σελίδας γεγραμμένου. Ὁ ἀντιγραφεὺς ἔγραψε κατὰ σειρὰν τοὺς στίχους τῆς πρώτης σελίδος καὶ ἔπειτα τῆς δευτέρας, ἐν ᾧ ἔπρεπε κατ' ἀντιστοιχίαν νὰ ἀντιγραφῶσιν οἱ στίχοι ἀποτελοῦντες οὕτω ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν (πρβλ. τὴν ἐπιγραφὴν κατ' ἐρώτησιν). Οὕτω τὸ ποίημα πρέπει νὰ ἀναγνωσθῆ ὡς ἐξῆς

Ἔδυσ φαιινὸν ὄμμα τῶν νέων ἔδυσ ;

Ἔδυν καλυφθεῖς τῷ μεδίμνῳ τοῦ τάφου.

Ἔσβης φαιινὲ τῶν ποθούντων φωσφόρε ;

Ἔσβην· κᾶν οὐκ ἦν ὡς ἐπαινεῖς φωσφόρος.

καὶ ἐξῆς.

Τὸ ὅλον ποίημα, ὅπερ ἔχει ἀντιγραφεῖ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν 131 κώδικος τῆς μονῆς τῶν Ἰβήρων,¹ ἀποτελεῖται ἐκ στίχων πενήκοντα καὶ πέντε. Κατὰ ταῦτα πρόκειται περὶ τοῦ καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς χειρογράφοις εὑρισκομένου ποιήματος τοῦ Κωνσταντίνου Στιλβῆ

1. Ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου τοῦ Λάμπρου.

«Στίχοι μονωρικοί ἐπί τινι εὐφραεῖ νέω τελευτήσαντι». ¹ Πρὸς ὀρθὴν ἔκδοσιν τοῦ ποιήματος τούτου πρέπει νὰ ληφθῶσι πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἄλλοι κώδικες τοσοῦτον μᾶλλον καθ' ὅσον τὸ ἡμέτερον ἀντίγραφον πιθανῶς δὲ καὶ τὸ ἐν τῷ κώδικι τῶν Ἰβήρων δὲν ἔχουσι γεῖνει μετὰ τῆς δεούσης προσοχῆς καὶ ἀκριβείας. ²

Κ. Ι. Δ.

1. Πρβλ. Κρουμβάχερ. — Σατηριάδου Ἰστ. τῆς βυζ. λογοτεχν. τόμος Β σ. 725.

2. Τὸ ὑπ' ἀριθμὸν ΡΞΣτ' κατάλοιπον ἀποτελεῖται ἐξ ἑνὸς φύλλου χάρτου, ἐφ' οὗ ἔχουσι γραφῆ 16 στίχοι ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἐκ τοῦ ἀγιορειτικοῦ κώδικος μονῆς Διονυσίου φ. 855 α ἀριθ. . .». Τὸ ποίημα ἀρχεται:

Ἦχι θέει μετάνοια, ἐκεῖ ἡ ἁμαρτία ἄκις (ι)
καὶ τελευτᾷ.

Εἰσόκε ταῦτ' ἐρξεις καὶ τὰ πρόλοιπα γράφω.

Ὁφθαλμοφανῶς πρόκειται περὶ τοῦ ποιήματος τοῦ κώδικος 8814 (280) τῆς μονῆς Διονυσίου (φ. 855 α) ὅπερ ὁ Λάμπρος ὅλον ἔχει ἤδη δημοσιεύσει ἐν τῷ καταλόγῳ αὐτοῦ. Τούτου ἕνεκα περιττὴ καθίσταται ἡ ἔκδοσις τοῦ καταλοίπου τούτου.

Περιττὴ ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ ἔκδοσις τοῦ ὑπ' ἀριθμὸν ΡΟΔ' καταλοίπου τοῦ ἀποτελουμένου ἐκ δύο φύλλων γεγραμμένων ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν ὕψων ἐν μέρει διὰ μολυβδίδος καὶ ἐν μέρει διὰ μελάνης.

Τὸ κατάλοιπον τοῦτο περιέχει ἀντίγραφον ἐκ τοῦ κώδικος Ξηροποτάμου, 2589 (256) φ. 89 β (πρβλ. καταλόγου Λάμπρου τομ. Α σ. 225). Τὸ ἀντίγραφον ἀρχεται:

«Περὶ θαυμασίων

Τοῦ αὐτοῦ περὶ θαυμασίων πραγμάτων διὰ νὰ κόμης αὐτὸ νὰ σηκόνεται ἀφ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν ἀέρα» καὶ τελευτᾷ «ὅπου εἰς διεξοδικὰς διατριβὰς φθειρόνται ἀπὸ τὴν πανούκλα πολλὰ πλήθη ἀνθρώπων, δύνανται μὲ τὴν ρηθεῖσαν θεραπείαν νὰ ὠφεληθῶσι μεγάλως», ἔχει δὲ φιλοπονηθῆ ὑπὸ τοῦ Σ. Κουγέα «ἐν τῇ τοῦ Ξηροποτάμου τῇ 24 Αὐγούστου 1895». Πρόκειται περὶ ποιημάτων τοῦ Καισαρίου Δακόντε ἀναφερομένων εἰς θαυμάσια πράγματα. Τὸ ἔργον ὁμοῦ τοῦ Καισαρίου Δακόντε «περὶ θαυμάσιων ἀκουσμάτων καὶ πραγμάτων» ἔχει ἐκδοθῆ τύποις (πρβλ. Καταλ. Βρεστοῦ, σ. 194).